

—“Άς τὸ βῆθ ὁ Ἰδιὸς ὁ Μονάτσος, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβούλους. Διὰ τὸ δουλεῖν, ἀφοῦ μάλιστα θὰ καλοῦληρωθῇ...” Ἀς πάει στὴ Βενετία, ὅπου ὑπάρχουν ὀνομαστὸ φαρμακοπῶλαι.

Τὸ συνέστησαν αὐτὸ μὲ γράμμα τοὺς τὸν Μονάτσο, ὁ ὁποῖος ταξίδεψε στὴ Βενετία, ἐπισκέπτεται τὸν περίφημο βοτανολόγῳ Νικόλαο Νιέβο, τοῦ ζητᾶ ἐφαρμογὰ κατὰλληλὸν καὶ σωτῆσιν καὶ βόδιον, ἀλλ’ ὁ Νιέβο τὸν καταγγέλλει στὴν ἀστυνομία τῆς πόλεως καὶ ὁ Κομητεὸς ἐγκληματίας ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ νύχτᾳ ἀπὸ τὴν πόλιν, γὰρ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας τοῦ Δουκῆς τῆς Βενετίας.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Μονάτσο, ὁ Μιχαήλος Μονάτσος παρουσιάζεται στὸ Συμβούλιον καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἀνακάλυψε τὸν ἐφευρέτη κωδὸς δηλητηριώδους συνθέσεως κεραυνοβόλου διατηρητοῦ.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ σωθήκανε τὰ ψέμματα ! λέει.

Νέες λοιπὸν ἐλπίδες στοὺς Συμβούλους τῆς Δημοκρατίας, οἱ ὁποῖοι ἐκρίναν ἀμέσως τὸν Μονάτσο σὲ μὴ μακρινὴ συνουσία τῆς Βενετίας, ἀπὸ τὴν ὁποία τοῦ ἀπαγορεύσαν νὰ βῆθ, χωρὶς τὴν ὀρθὴ ἄδεια τοῦ Συμβουλίου... Ἐξώσαν ὁ Δούξ τὸν Μιλάνου Βισκόντι—γὰρ τὸν ὅπου ἴσαν προφορῶν τὸ δηλητηριώδες—πεθαίνει καὶ αὐτὸς ἀπὸ κλητικὸν δυστύχημα καὶ ὁ Μονάτσος χρίεται πᾶσι βασιτεῦσι.

—Ἀφῆστε τὸν ἐλευθέρου, νὰ πάη τὸ διάβολο, διατάζει ὁ πρόεδρος τῶν Δέκα, καὶ ἄς μὴ ξαναφανῇ πᾶσι μπροστὰ μας !..

Καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Κομητεοῦ...ἐπιχειρημάτων δολοφονιῶν τελειώνει ἐδῶ. Ὅχι ὅμως καὶ ἡ ἱστορία τῶν Ἑνετικῶν δηλητηριάσεων. Ὁ Γιά. Λοῦς Μεσαυνοδότης ἐδημοσίευσεν ἀόλιχες σελίδες, στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται μὲ εἰκόνας ὁμοίους συνθέσεις δηλητηρίων καὶ σημειώνεται πῶς π.χ. ὁ δεινὸς ἔντιμος ποιητὴς ἐρότησε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ δηλητήριον. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἀπὸ μὴ ἀπόφασι τοῦ «Ἐκλαμπροτάτου Συμβουλίου» :

«Ἀπεφασίσασμεν, λοιπὸν, ὅπως δοκιμασθῇ τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐφ’ ἑνὸς τῶν δεσποτῶν μας, καταδικασμένου εἰς τὴν ἐσχάτην τὸν ποινῶν, ἕνεκα κλοπῆς. Ἄν ἐπιτύχῃ τὸ πείρασμα, ἢ περὶ τῆς ὁ λόγος συνθέσεως θέλει ἐγγχειρισθῇ εἰς τὸ εἰρημένον πρόσωπον, ὅπως ἐκτελέσει ὅ, τι μὲς ὑπεσχεθῇ».

Τὸ ἐφρονιμον καὶ ἀξιότιμον πρόσωπον — ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀπόφασι — δὲν ἴηλε νὰ ἐνοχοποιηθῇ, ἐνεργῶντας αὐτοπροσώπως. Γι’ αὐτὸ ζήτησε καὶ βοήθῃ, ὁ ὁποῖος ἐνᾶ ἐνεργήσῃ τὰ δεινὰ, στὸ σπίτι τοῦ ἀρχαίου Φραγκίσκου Σφόδρα, ἐχθροῦ τοῦ τοῦ Δημοκρατίας, καταδικασμένου σὲ θάνατον σὲ μυστικὴ συνεδρίασι τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλὰ κατόπιν παρεμβαίνουν ἄλλα πρόσωπα, ζητοῦντας νὰ προτιμηθῶν στὴν ἐκτέλεσι τῆς δολοφονίας. Ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς διακρίνεται ἕνας ἔμπορος καὶ τρομακτικῆς Κόττας ὀνόματι καὶ ἕνας ἐγγενὴς, ποὺ δὲν ἴηλε νὰ γίνῃ γνωστὸ τ’ ὄνομα τῶν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὶς τέτοιες διαθέσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Βενετίας, γὰρ τὸ φαρμάκιον τῶν ἐχθρῶν τῆς, τὶς εἶχαν μᾶλλον πολλοί, γιὰτὶ ὄρισαν νὰ μαζεύονται στὴ Βενετία διάφορα τεχνολογίαι, μάγοι, γόητες, μαγισσάντις, οἱ ὁποῖοι ὑπέβαλλαν προτάσεις νὰ θανατώσων μὲ δειχῆς τοὺς ἐφευρέτους δηλητήρια, ὅπου ὅτι ἴηλε τὸ Συμβούλιον.

Μιὰ νύχτᾳ παρουσιάστηκε στὸ Συμβούλιον ἕνας καλόγηρος ἀπὸ τὴν Ραγούζα, Φραγκισκανὸς, ὁ ὁποῖος ἐρότησε ν’ ἀναλῆθῃ αὐτὸς, μονοπλοικῶς, τὴν δηλητηρίασι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κράτους. Ζήτησε 1500 δουκάτα, ἐπεὶ γὰρ ψυχὴ ποὺ θὰ ἔστανε στὴ χώρα τῆς ἀναταίσεως. Τότε, στὶς 14 Δεκεμβρίου 1513, στὸ μέγαρον τοῦ Δόγη, συνήλθε ἑταίρη συνεδρίασι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς καὶ μελητῆρας τῆς Δημοκρατίας. Ὁ Λαοτὶ ἀνεζήτησε τὰ πρακτικὰ τῆς φοβερῆς αὐτῆς συνεδρίασεως. Ἔχουν τὸν τίτλο «Ἀπόκριφα μυστικώτατα», καὶ ἀναφέρουν ὅτι πρῶτα ὁρμήσθησαν μὲ ἐπισιμότητα ὅλα τὰ μέλη τῆς δὲν θὰ φανερώσων σὲ κανένα ποτε, τίποτα ἀπὸ ὅσα θὰ ἐλεθῶν ἢ θὰ φημισθῶν, καὶ ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁ παριστάμενοι δὲν θὰ τὸν τίποτα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἢ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, ἢ μὲ σημειο, ἀπὸ τὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Ἡ «σοβαρὴ» αὐτὴ συνέντευξι ἀνοῖξε τὶς προτάσεις τοῦ Φραγκισκανοῦ καλόγηρον, τὶς ψήφισε καὶ ἀκόμα ἐνέχον τὸν κατάλογο 137 πρὸς γεγραμμένων. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ καλόγηρος ἔξετέλεσε μ’ ἐπιτυχίαν τὸ ἔργο τοῦ δημίου, γιὰτὶ ὑπάρχουν πολλεὶ ἀποδείξεις πληρωμῆς μὲ τὴν ἵπποφαρὸν τοῦ, μὲ διάφορες χρονολογίας.

Ἀπὸ μερικῶν ἄλλες ἐνδείξεις φαίνεται ὅτι ὁ καταχθόνιος Φραγκισκανὸς ἐπιφρονεῖτο τὰ δηλητήρια ἀπὸ μὴ γυναικῶν. Τορᾶνα ὀνομαζομένη, ποὺ εἶχε στὴ Νεάπολιν τὸν ἄνδρα τῆς. Ἡ μέγαρον αὐτὴ εἶνε ἀναμαρτυρητὴ στὴ Μεσαυνοδότη ἐγκληματολογία. Εἶχε γινῶσι ὅλων τῶν δηλητηρίων τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ μάλιστα εἶχε ἐπινοήσει καὶ ἕνα διὰ τῆς : «Υδωρ τῆς Τορᾶνας». Μὲ τὸ φαρμάκιον αὐτὸ δειπνοῦσθησαν στὴ Νεάπολιν συγγερότατα κωμονήματα. Ὅταν πέθανε ἡ Τορᾶνα, τῆς διεδόθη τὸ μυστικὸν τῆς ἀλλῇ φοβερῇ φαρμακείῳ τῆς, ἡ Σιλῶνα, ἢ ὁποῖα κατοῦσθε νὰ πῆσῃ 150 γυναικῶν τῆς Νεαπολιτάνικης κοινωνίας ν’ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τὸν μὲ τὸ «Υδωρ τῆς Τορᾶνας».

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑἶΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ πῶ γλυκὸ δῶρο, ἀπ’ ὅλα ὅσα ἔχει προσφέρει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπον. Ὅποιος κακολογεῖ τὴν γυναίκα, ἀσεβεῖ πρὸς τὸν Θεόν. Αὔγ. Γκυγιά

Ἡ γυναίκα κλαίει ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι καὶ γελᾷ ἀπὸ τ’ ἄλλο. Ἴταλικὴ Παροιμία

Ἡ γυναίκα καὶ ὁ λαχνοκόμος θέλουν ἕνα μόνον ζωόν. Τουρκανικὴ

Ὅποιος δέσνει τὴν γυναίκα του, μοιάζει μ’ ἐκείνον ποὺ χτυπᾷ ἕνα σακκὶ ἀλευρῆ. Ὅποιος ἀπ’ τὸ σακκὶ φεύγει ἢ ἀχνεῖ, εἶται καὶ ἀπ’ τὴν γυναίκα φεύγει μὲ τὸ ἔξολο ὅ,τι καλὸ ἔχει. Γαλλικὴ

Ὁ σύζυγος ποὺ ἐγκωμιάζει μπροστὰ στὸν κόσμον τὴν γυναίκα του, εἶνε ἕνας ἀνόητος. Δανικὴ

Ἡ καλὴ γυναίκα δὲν ἔχουν οὔτε αἰτιά, οὔτε μάτια. Τουρκανικὴ

Γιὰ νᾶνα κανεῖς πάντα ἥσυχος μὲ τὴν γυναίκα του, πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζεσαι ὅπως καὶ τὸ αἶγόν, μὲ τὸ ὅποιο ἀνθρώποι τὴ σοφία του. Νὰ τὴν χτυπᾷ, δηλαδή, κατ’ ἐπιλογή. Ἰσπανικὴ

Ὅπως ρίχνουμε πέτρας μόνον στὰ καταφύκια ἀπὸ καρποῦς δένδρα, εἶται κακολόγησι καὶ τὶς γυναῖκες ἐκείνες ποὺ λιπαροῦσασε. Ἄδελφος Αἰζάο

Τὸ ὠραϊότερον μέρος τῆς ζωῆς εἶνε ἄγνωστο στὸν ἄνδρα ἐκείνον, ποὺ δὲν ἀγῆται μὲ πάθος. Σταντᾶ

Ἀπ’ ὅλα τὰ σοβαρὰ πράγματα, ὁ γάμος εἶνε τὸ ἀστεϊότερον. Μπωμαρσαί

Κι’ ἡ πῶ τιμὴν γυναίκα ἔχει χιλίαι φορὲς τοὺλάχιστον ἀπατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τὴ φαντασίαν τῆς. Ντοριά

Τὰ δάκρυα τοῦ ἔρωτος ἀξίζουν περισσότερο ἀπ’ τὰ γέλια του. Γαλλικὴ Παροιμία

Ὅποιος πίνει τὸ χεῖμ ἀπ’ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν γυναίκα ἀπ’ τὰ λόγια τῆς, πρέπει νὰ ἔξω ὅτι ἀπόλυτος τίποτε δὲν πίνει. Ἰσπανικὴ

Ἡ γυναῖκες εἶνε ἄγριες στὴν ἐκκλησία, ἄγγελιοι στὸ δρόμο, διάβολοι στὸ σπίτι, κοικουβάντες στὸ παράθυρον καὶ κίστες στὴν πόρτα. Καταλανικὴ

Εἶνε εὐκολότερον νὰ στασιαστῇ κανεῖς τὸν ἥλιο, παρὰ νὰ δεσποσῇ τὴν καρδιά σου γυναίκα. Λοπέ ντε Βέγα

Ἀπ’ ὅλα τὰ πῶ τὸ χειρότερον εἶνε ὁ ἔρωτας. Προσβάλλει συγχρόνως τὸ κεφάλιν, τὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα. Ε. Σΰη

—Τὶ εἶνε πῶ ἐλαφρὸ ἀπ’ τὸ φύλλον ; —Τὸ φτερό. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὸ φτερό ; —Ὁ ζέφυρος. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὸν ζέφυρον ; —Ἡ γυναίκα. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὴν γυναίκα ; —Τίποτε !.. Βολταίρος

Ὁ ἔρωτος εἶνε νόσος καὶ φάρμακον. Ἄλλοτε καθιστᾷ τοὺς ἄνδρας ἀσθενεῖς, καὶ ἄλλοτε τοὺς ἀσθενεῖς...γιγίεις ! Ἄδ. Κοραῆς

Ὅπως οἱ ἄνδρες ἐνδιαφέρονται γὰρ τὴν ὀμορφίαν τῆς γυναίκας, εἶται καὶ ἡ γυναῖκες ἐνδιαφέρονται γὰρ τὴν ἐχευμένην τοῦ ἄνδρος. Γαλλικὴ Παροιμία

Ὁ ἔρωτας εἶνε καθὼς τὸ ἀναμνηνὸν δαυλὶ. Ὅσο περισσότερο τὸν κανεῖ κανεῖς, τόσο περισσότερο ἀνάθει. Γαλλικὴ Παροιμία

Καλύτερον νὰ νικηθῆς σὲ δέκα μάχαις, παρὰ σ’ ἕνα νικηθῆς σὲ ἕνα μάχη. Ἐμῆε Βέης

